

Bemærkninger til lovforslaget.

1. Lovforslagets baggrund og principper.

1. Forslaget er en ændring til lov nr. 408 af 13. juni 1973 om hjemmesygeplejerskeordninger, som ændret ved lov nr. 224 af 12. juni 1975 (§ 2, stk. 1).

Formålet med lovforslaget er at skabe hjemmel til at yde statsrefusion af kommunale udgifter til sygehjælper ansat inden for de kommunale hjemmesygeplejerskeordninger.

Om baggrunden for den gældende hjemmesygeplejerskelov (optrykt som bilag A til nærværende lovforslag) henvises til Folketingstidende 1972-73: 2948, 3592, 6293, 6498; A. 4297.

Ifølge den gældende lovs § 1 skal kommunerne ved ansættelse af hjemmesygeplejersker yde gratis hjemmesygepleje efter lægehenvielse. Ifølge § 5 refunderer staten efter regler fastsat af indenrigsministeren 50 pct. af de udgifter, kommunerne afholder i medfør af § 1 bortset fra administrationsudgifter.

Der er i de gældende regler intet til hinder for, at kommunerne ansætter sygehjælper under hjemmesygeplejen, men der er ikke hjemmel til at yde statsrefusion til udgifterne til denne personalekategori.

Nogle kommuner har alligevel sygehjælper tilknyttet hjemmesygeplejeordningen, og de indhøstede erfaringer viser, at der derved opnås mere rationel udnyttelse af arbejdskraften, da opgavefordelingen kan frigøre hjemmesygeplejerskerne til de arbejdsopgaver, som i særlig grad forudsætter sygeplejeuddannelsen. Det forekommer indenrigsministeriet u hensigtsmæssigt, at en manglende refusionshjemmel eventuelt vil kunne medvirke til, at kommunerne undlader at ansætte sygehjælper under hjemmesygeplejerskeordningerne.

2. Det udvalg under sundhedsstyrelsen, der i 1972 afgav den betænkning (nr. 648) om hjemmesygepleje, som lå til grund for den nugældende lov, foreslog blandt andet, at der i højere grad i de fremtidige ordninger anvendes sygehjælper i hjemmesygeplejen. Udvalget fremhævede i øvrigt generelt det ønskelige i, at der etableres et nært samarbejde mellem hjemmesygeplejen og de øvrige

klientbehandlende personalegrupper under kommunens social- og sundhedsforvaltning.

Sundhedsstyrelsens gældende retningslinier for tilrettelæggelse af hjemmesygeplejerskeordninger af juli 1974 indeholder følgende om sygehjælper:

»I enkelte hjemmesygeplejerskeordninger er der forsøgsvis ansat sygehjælper, der under en hjemmesygeplejerskes ledelse bistår ved plejen, fortrinsvis af ældre og af patienter med kroniske sygdomme. Det påhviler hjemmesygeplejersken at tilrettelægge plejen for de pågældende patienter, hvorfor hun aflægger det første besøg med henblik på en vurdering af plejebehovet. Sygeplejersken holder sig orienteret om patientens tilstand ved regelmæssige besøg i hjemmet og gennem hyppig kontakt med sygehjælperen.

Beskæftigelse af uddannede sygehjælperer inden for hjemmesygeplejen bør fortrinsvis kun finde sted, hvor der er ansat en ledende hjemmesygeplejerske. I denne forbindelse skal man i øvrigt henvises til sundhedsstyrelsens retningslinier af 6. december 1973 om uddannelse af sygehjælperer, afsnitte VIII og IX, vedrørende introduktions- og instruktionsprogrammer for sygehjælperer, der beskæftiges inden for særlige sygeplejeregne.«

Baggrunden for, at der ikke i loven fra 1973 blev givet hjemmel til at yde statsrefusion af kommunernes udgifter til sygehjælperer, og at sundhedsstyrelsen har været tilbageholdende med at tilråde ansættelse af sygehjælperer i hjemmesygeplejen, er, at organisationen af de enkelte hjemmesygeplejerskeordninger hidtil har været utilstrækkelig til at sikre en hensigtsmæssig og forsvarlig anvendelse af sygehjælperer i hjemmesygeplejen.

Hovedparten af landets hjemmesygeplejerskeordninger var dengang således ikke administreret af sygeplejersker, men derimod af administrativt personale.

3. Efter sundhedsstyrelsens opfattelse bør der principielt inden for områder i såvel sygehusvæsenet som den primære sundhedstjeneste, hvor der er ansat sygeplejersker, være adgang til at beskæftige sygehjælperer, således at sygeplejersker kan frigøres